

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

w sprawie W. B. i innych, oskarżonych z art. 258 § 1 k.k. i innych,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 21 lutego 2013 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w Z. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu
sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 stycznia 2013 r., Sąd Okręgowy w Z. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. sprawy o sygn. akt II K ... do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., jako sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Z uzasadnienia wystąpienia wynika, że oskarżony W. B., który pełnił kluczową rolę w przestępstwach objętych aktem oskarżenia, jest trwale niezdolny do brania udziału w postępowaniu sądowym poza miejscem swojego zamieszkania, tj. W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego w Z. nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uzasadnienia wniosku wynika, że kwestie związane ze stanem zdrowia oskarżonego W. B. stanowią główną okoliczność przemawiającą hipotetycznie za przekazaniem niniejszej sprawy do rozpoznania innemu sądowi. Sąd Najwyższy wielokrotnie wprawdzie wskazywał, że w interesie dobra wymiaru sprawiedliwości

leży dopuszczenie odstępstwa od zasad wyznaczających właściwość sądu m. in. wówczas, gdy odstępstwo to doprowadzi do usunięcia niepożądanego sytuacji, która - z powodu stanu zdrowia oskarżonego mającego obowiązek stawienia się na rozprawie w sądzie właściwym – stanowi przeszkodę do wydania w sprawie orzeczenia kończącego (por. postanowienia: z dnia 18 sierpnia 2005 r., III KO 47/05, Lex nr 153240; z dnia 4 lipca 2006 r., V KO 55/06, OSNKW 2006, z. 9, poz. 85). Należy jednak podkreślić, że wymowa tej właśnie okoliczności, stanowiącej podstawę niniejszej inicjatywy, winna być jednoznaczna i wskazywać, że oskarżony może występować przed Sądem, do którego sprawa zostanie przekazana celem rozpoznania. Natomiast analiza akt sprawy nie daje obecnie podstaw do stwierdzenia, że oskarżony W. B. rzeczywiście będzie mógł uczestniczyć w rozprawie przed Sądem Okręgowym w W., co uzasadniałoby uwzględnienie wniosku. Z opinii uzupełniającej biegłego sądowego z dnia 18 grudnia 2012 r. wynika bowiem, że jedynie w przypadku, gdy stan zdrowia tego oskarżonego, u którego stwierdzono schorzenia o przewlekłym i niepomyślnym rokowaniu, nie ulegnie pogorszeniu, to po 6 miesiącach będzie mógł on uczestniczyć w rozprawie przed Sądem Okręgowym w W. Wbrew więc stanowisku zawartemu we wniosku, przekazanie sprawy innemu sądowi nie gwarantuje rozpoznania przedmiotowej sprawy z udziałem oskarżonego.

Wskazać również należy Sądowi Okręgowemu w Z., że powoływanie się we wniosku kierowanym do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. na fakt, iż większość oskarżonych i świadków zamieszkuje w pobliżu Warszawy i na terenie ościennych województw, wydaje się być nieporozumieniem, szczególnie w sytuacji, gdy w sprawie zapadło w dniu 13 maja 2011 r. prawomocne postanowienie Sadu Apelacyjnego nie uwzględniające wniosku tego sądu o przekazanie sprawy innemu sądowi w trybie art. 36 k.p.k.

Sąd Okręgowy w Z. powinien więc podjąć kroki, po wyłączeniu sprawy oskarżonego W. B. do odrębnego rozpoznania, prowadzące do jak najszybszego rozpoczęcia postępowania sądowego w niniejszej sprawie, w której akt oskarżenia wpłynął do sądu już 2 lata temu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

